

[Waldorff]

som det er gjort af Ekstra Bladet, at en politiker kan få en klar personlig økonomisk gevinst f. eks. af værdistigningsafgiftsforslaget. Det vil også være relevant at trække private forhold frem hos personer, som i kraft af deres stilling får viden om valutabevægelser, som så kan udnyttes af familie og venner. Det er også relevant at afsløre, hvordan enkeltpersoner udnytter skattelovgivningen. Og uden for det økonomiske område kan man også nævne f. eks. højtstående politifolks private omgang med Svend Thevis, almindelige politifolks færden i kriminelle miljøer eller private forbindelser mellem forsvarers folk og halvfascistiske kræfter, og man kunne blive ved.

Vi må altså gå imod forslaget. Vi vil godt være med til at slå for Ekstra Bladets ret til at bore i folks privatliv. Vi synes ofte, at resultatet af Ekstra Bladets og mange andre blades aktiviteter er direkte ulækkert, men vi mener samtidig, at bl. a. Ekstra Bladet kan være et eksempel på en meget vigtig kraft, ikke mindst i en tid, der er præget af de omtalte indskrænkninger i demokratiet.

Til sidst vil jeg lige understrege noget, som også andre har været inde på. Det er jo ikke bare sådan, at det er pressen, der bruger denne mekanisme med at snage i folks privatliv. Der er faktisk folk, der lever af at udstille deres privatliv, ligesom der er folk, der lever af at få deres offentlige liv omtalt, godt eller dårligt. Jo mere omtale, jo bedre er det for dem. Centrum-demokraterne er et ganske udmærket eksempel på noget sådant, og det er kristeligt folkeparti såmænd også selv.

Lindinger (EP):

Det at være folketingsmedlem er i og for sig noget, der for næsten alle, der har prøvet det en vis tid, kræver gode nerver og en vis robusthed, og det gælder mange andre ting her i livet, at enhver, der får et offentligt præg af en eller anden art, må i og for sig være indstillet på at blive genstand for ting, der ikke altid er lige behagelige for vedkommende. Noget af det værste, jeg har oplevet man kan være, er kapitalist. Men det er selvfølgelig en ting, der kan rådes bod på.

Vi har en borgerlig straffelov, som i 27. kapitel, specielt § 264 a og d, omtaler ting, som skulle have de samme intentioner som kristeligt folkepartis forslag. Hvis man i pres-

sen overskrider grænsen, er der eksempler på – jeg har selv været ude for ét – at der i hvert fald gives en erstatning. Måske står den ikke i noget særligt forhold til den skade, man har lidt, men alligevel. Man kan da også gå videre, hvis man konstaterer, at nogen går over strengen.

Jeg har nævnt en gang før, at vi én eneste gang, synes jeg, har været rigtigt på vej ind i noget uheldigt, og det var under bladstrejken, da vi havde et tilfælde, som i hvert fald jeg husker, hvor nogle trykkefolk ikke ville trykke en leder, fordi de ikke sympatiserede med, hvad der stod i den. Hvis man kommer ind på den slags ting, er demokratiet i fare.

Jeg tror, at den lovgivning, vi har i øjeblikket, i og for sig er tilstrækkelig til at give borgerne en beskyttelse. Men man kunne jo ønske, at enhver journalist meget grundigt satte sig ind i § 264 a og d, for så ville man sikkert undgå mange ting, som desværre bærer præg af, at journalisterne er uvidende om, hvad de foretager sig. Det gælder dog kun enkelte. Jeg tror, at i det store og hele ved langt de fleste journalister nøjagtigt, hvor langt de kan gå.

Jeg mener derfor ikke at kunne sige på erhvervspartiets vegne, at vi føler, til trods for meget stor sympati for intentionen, at der er behov for nogen ændring på baggrund af kristeligt folkepartis initiativ.

Honoré (KrF):

Jeg vil først sige tak til fru Annelise Gotfredsen og hr. Melchior for forståelsen for visse intentioner i vores forslag, selv om de ikke så sig i stand til at støtte selve lovforslaget. Der var også hos nogle andre ordførere en forståelse, men selvfølgelig må jeg nok erkende, at det gennemgående træk i de forskellige ordføreres indlæg har været en afvisning af vort forslag.

De fem spørgsmål, som vi har stillet os, da vi lavede dette lovforslag, var for det første, om privatlivets fred er tilstrækkelig effektivt beskyttet af straffeloven. Det mente vi at måtte besvare benægtende, og jeg synes altså, at det fra flere sider er fremgået, bl. a. af hr. Melchiors indlæg, at privatlivets fred faktisk ikke er tilstrækkelig effektivt beskyttet for øjeblikket. Dér er et problem.

Det andet spørgsmål er: er pressens ytringsfrihed en ubegrænset ytringsfrihed? Vis-